

Digte

af

Adam Ohlenflager

Was ich irrte, was ich strebte
was ich litt und was ich lebte -
sind hier Blumen nur im Strauß!
Goethe

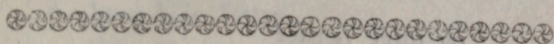
Kjøbenhavn

Frykt paa Universitetsboghandler Fr. Brummers
Forlag hos Andreas Seidelin.

1803

J. Seidelin

X

BIERG TROLDEN.

SEE Nordlys lue
med röde Flammer,
paa sorten Bue.

Hör Storme brage,
og Granestammer
bugnende knage.

Niords Sønner * sig hæve.
Snefunker, Stierner
bleglyse bæve;

* Stormene.

og intet værner
 for Stormens Vælde,
 paa Norges Fielde.

Svanhild den hvide
 fortvivlet ene
 ved Midnatstide,
 blandt Krat og Grene,
 vildfareet vanker
 i Nattens Taage,
 med bange Tanker,
 hvor Aander vaage.

Brat Stormen standser,
 ei Graner brage;
 men Stene knage,
 og Fieldets Pandser
 hvinende brister,
 og grim og bister
 af mørke Hule
 en Fin sig hæver,
 saa det natlige Thule
 sukkende bæver.

"Hvo tör sig vove
 i mørke Nætter
 til sorte Skove,

Hvor höie Jetter,
 naar Hanen galer
 i Mörket suse,
 som naar uhyre Hvaler
 under Ishavet bruse.
 Naar Urner bæve
 i Dödningstunden,
 naar Aander sig hæve,
 naar Ulve i Lunden
 Offerne sluge,
 naar gamle Drager
 i Mulmet ruge,
 naar Samvittighed nager,
 naar Uskyldige græde,
 naar Morderen antaster,
 og Natten sit Klæde
 over Bloddampen kaster?"

Med röde Öie
 i skumle Pande,
 han speider nöie
 blandt Granevrimlen;
 overalt han skuer,
 kun ei til Himlen,
 hvor Nördlyset luer.

Med lumske Blikke
han frem sig skyder
af Klippens Bugter,
med lodne Fod.

"Mig lyster at drikke!"
saa Stemmen lyder,
"Jeg lugter, jeg lugter
Menneskeblod!"

Og til den zittrende
Möe han haster.
Hans Öie knittrende
vredeligt kaster
et Blik paa den Hulde,
men strax det mildes,
ved hendes Tække
det brat forvildes;
og Vellystluer
af Sövn sig vække.
De brænde fulde —
og Svanhild gruer!

"Frygt ei du Bolde!"
saa sledsk han taler,
"over alle Trolde
jeg strængt befaler.

Fölg med i min Hule,
 hvor hundred Dverge
 smedde Armbaand gule,
 og Jetteværge,
 Hvor Guld hin röde,
 i Fieldets Aarer,
 straaler dig imöde,
 glem dine Taarer!"

"O stærke Jette!
 hvis Kraft du eier,
 da viis din Vælde
 i Dydens Seier;
 og dræb min Smerte
 og bring mig Arme
 til Haralds Hierte;
 dæmp Nattens Harme.
 Os Mulm adskilled.
 Som jeg den Bolde
 er nu forvildet
 blandt Mörkets Trolde."

"Jeg eier Skatte!
 det skal du sande.
 I Guld vil jeg fatte
 din Haralds Pande;

deraf vi ville
 vort Fæstensöl drikke,
 alt efter gamle
 Biergtroldeskikke."

Ung Svanhild blegner
 og skielver saare;
 til Jorden hun segner,
 med tunge Taare.
 Med nedrig Skulen
 og grinende Læber,
 han need i Hulen
 den Blege slæber.

Hun zitterer, vakler,
 og Angsten stiger.
 I mørke Gange
 med blide Toner,
 hun hører Sange
 af Kiempekoner.
 Og see, med Fakler
 ti skionne Piger
 sig nærme blide,
 guldløkte, hvide;
 hver yndigt smiler,
 hort Mørket iler.

Og stolt sig löfter
 de höie Sale;
 i Klippeklöfter
 Rubiner prale;
 stærkt Guld det glimter
 i Fieldets Side,
 mildt Sölvet skimter
 i Marmor hvide.

Og Lyset flammer
 og Mörket viger,
 og i et Kammer
 tre andre Piger
 en Klædning væver,
 saa riig og prægtig,
 af Guld saa vægtig;
 Men Svanhild bæver.

"See, raaber Jetten,
 dit Bryllups-Klæde!
 Glem ham paa Sletten.
 Hvor kan du græde?
 Snart er den færdig.
 Kom lad os ile.
 Du er mig værdig;
 følg med til Hvile!

Hvor Roser dufte,
 hvor Harper lyde,
 hvor Æthre luften,
 der skal du pryde
 det stolte Leie.
 Mit Hierte raser!
 Jeg vil dig eie
 trods alle Aser."

Hvad Vælde bruser?
 Hvad rædsomt Bulder?
 See Lynild suser,
 hör Torden rulder!
 og Stormen skriger
 og hylende viger,
 bort Natten iler
 og Solen smiler,

Fra Himlens Bue
 ved Hlidskialfs Lue
 saae Afa Odin
 den Ædles Taare.
 Han greb sit Septer
 og ynktes saare;
 og raabte: "Aukathor!
 tag din Hammer.

Drøb Nattens Mörke,
 med Dagens Flammer.
 Og fæld din Fiende!
 og kiöl min Hærme!
 frels ham og hende,
 i Guddoms Arme!"

Og Thor adlyder.
 Ha blegn Uhyre!
 Med sine Bukke
 han Skyen bryder;
 og Tømmerne styre
 mod Uskylds Sukke.

Da seer han Harald
 blandt Granestammer,
 at söge Svanhild,
 med Elskovs Jammer.
 Hans Hierte bæver,
 hans Öie flammer,
 hans Röst sig hæver:
 "Hvor er du Svanhild?
 O svar mig Svanhild!
 Forgieves raaber,
 forgieves haaber
 Midnattens Vandrer!"

"Der er min Hammer!
 Red *selv* din Pige!
 Naar vist den rammer,
 maa Livet vige.
 Gaae need i Hulen,
 hvor Steen sig hvælte,
 i Röverkulen.
 Men ei du *skielve*.
 Naar Hiertet bæver
 og frygtsomt bruser,
 Miölner sig hæver
 og Panden knuser.
 Hammeren kræver
 med roligt Mod,
 at farves i Troldenes
 Hierteblod!"

"Tak! raaber Harald,
 min Harm jeg kiölner."
 Og rask han griber
 den store Miölner,
 og rolig iler
 hen til de Steder,
 hvor Trolde hviler
 og Svanhild græder.

I mørke Gange,
med fæle Toner,
han hører Sange
af Jettekoner.

Og uforfærdet
han skuer Trolde,
at slaae med Sværdet
paa Flinteskiolde,
hvoraf udspringer
saa store Gnister,
at Hulen stundum
sit Mørke mister.

Ham Væggen trænger
saa skarp og snæver.
Fieldstykker som hænger
i Loftet, bæver.

Og Blod hin röde
af uhevne Döde,
af Sprækkerne rinde;
og Lyn ham blinde,
og Drager i Tidsler
forbi ham hvidsler.

Men rolig Harald
med Gudens Hammer,

til Maalet haster,
han veed den rammer.

Og Lynet luer
med blodige Flammer,
og i et Kammer
hvor Mörket svinder,
han rolig skuer
tre Jetteqvinder.

Uden Been i Ryggen,
de krummede bæve
paa Jernstole,
og spole og væve
med mavre Arme,
en Bryllupskiøle
af Mennesketarme.

Men rolig Harald
med Gudens Hammer
til Maalet haster,
han veed den rammer.

Og Hundeglammen
bedöver Sengen!
Han gaaer paa Hammen
af Midgaardslangen,
Sig Lyset taber,

Faklerne blaane,

Fenris gaber —

Jetterne daane!

Men rolig Harald,
med Gudens Hammer

til Maalet haster,

han veed den rammer,

Og *vist* den rammer!

I Klippens Rifter

hvor Natten aldrig

med Dagen skifter;

see Jetten bløde!

Men see paa Fieldet,

i Morgenrøde,

ved Sölverqvældet,

de Elskte smile.

Og armindslynget

og favnopklynget,

de til den landlige

Hytte ile.